

Борис Дренков

ДЕПРЕСИЯТА В МЕН

София, 2025

© Издателство „Изток-Запад“, 2025

Всички права запазени. Нито една част от книгата не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Борис Дренков, автор, 2025

ISBN 978-619-01-1651-6

Борис Дренков

ДЕПРЕСИЯТА В МЕН

Февруари, 2016 година. Беше ужасно студено и имаше много сняг. Нямахме как да остана на работа, затова с последни сили измислих някакво глупаво оправдание за спешен случай в семейството и изчезнах. Но как се озовах в тази градинка, в някакво междублоково пространство незнайно къде в квартала, в който живеех тогава – не си спомнях. Откакто бяха започнали атаките, ми се губеха много неща. Дребни детайли. Как си се озовал на дадено място беше ли дребен детайл? Улиците бяха хлъзгави от снега. Откакто си счупих крака в поледица преди три години, хлъзгавите повърхности станаха моя фобия. Навсякъде стъпвах бавно, много премерено и задържах дъха си, преди да направя крачка. Всички ме гледаха. Сигурно си мислеха, че съм инвалид с някакъв недъг; но не можех иначе. Когато видях градинката с неутъпкания сняг, ми олекна. Там се ходеше спокойно, нищо че снегът стигаше почти до коленете. Започнах леко да се отпускам и тогава стана най-непоносимо.

СЕГА ЩЕ УМРЕШ! ЕТО СЕГА! ВЕДНАГА! УСЕЩАШ ЛИ КАК ТИ ПРИЧЕРНЯВА? ТОВА Е СМЪРТТА! ТЯ ИДВА! ТАКА СЕ ЗАПОЧВА. СЕГА ЩЕ ПОЛУЧИШ И СЪРЦЕБИЕНЕ. ЕТО ГО! ЩЕ УМРЕШ ОТ ИНФАРКТ. В ТАЗИ ГРАДИНКА. СРЕД БЛОКОВЕТЕ. ПРЕДСТАВЯШ ЛИ СИ? ЩЕ УМРЕШ В УЖАСНИ БОЛКИ, ЗАЩОТО ИНФАРКТЪТ БОЛИ ЗЛОВЕЩО. ЗА НЯКОЛКО МИНУТИ. И ПОСЛЕ ДЪЛГО ВРЕМЕ ЩЕ ЛЕЖИШ ТУК, ЗАЩОТО В ТАЗИ ГРАДИНКА НЕ МИНАВАТ МНОГО ХОРА. ПЪРВО НЯКОЙ ЩЕ ТЕ ВИДИ И ЩЕ

СИ ПОМИСЛИ, ЧЕ СИ ПИЯН ИЛИ ДРОГИРАН. МОЖЕ БИ ЩЕ СА НЯКАКВИ МЛАДЕЖИ. ЩЕ ТЕ ПОДРИТВАТ ДЪЛГО ВРЕМЕ, ЩЕ СЕ СМЕЯТ И ЩЕ ТИ СЕ ПОДИГРАВАТ. ПОСЛЕ ЩЕ МИНЕ ЖЕНА НА ВЪЗРАСТТА НА МАЙКА ТИ. ЩЕ ИМ КАЖЕ ДА ТЕ ОСТАВЯТ НА МИРА. ЩЕ СЕ ПРИБЛИЖИ И ЩЕ ВИДИ, ЧЕ СИ МЪРТЪВ. ТРУП. В ГРАДИНКАТА. ЩЕ ПОДМИНЕ. НО МОЖЕ И ДА ИЗВИКА БЪРЗА ПОМОЩ, АКО Ѐ СЕ ЗАНИМАВА. ПОСЛЕ ЩЕ ПОРОВИ В ДЖОБОВЕТЕ ТИ. ЩЕ ИЗМЪКНЕ ТЕЛЕФОНА ТИ, ПАСПОРТА ТИ. ЩЕ ВИДИ ИМЕТО ТИ. ЩЕ РАЗГЛЕДА ПОСЛЕДНИТЕ ОБАЖДЕНИЯ И НЯМА ДА НАМЕРИ НИЩО СВЯСТНО, ЗАЩОТО МАЙКА ТИ НЕ ФИГУРИРА ТАМ – ТОВА Е ЕДИНСТВЕНИЯТ ТЕЛЕФОН, КОЙТО ЗНАЕШ НАИЗУСТ, А ЖЕНА ТИ Е ЗАПИСАНА КАТО ВЕЙБИ. ТРЯБВАШЕ ДА Е БЕЙБИ, НО СТАНА ГРЕШКА И ТИ РЕШИ ДА НЕ Я ПОПРАВЯШ. ОБЪРКАНА, ЖЕНАТА ЩЕ ЗВЪННЕ НА ПОСЛЕДНИЯ НОМЕР, НА КОЙТО СИ ЗВЪНЯЛ. А ТОЙ Е НА СЕСТРА ТИ. ЩЕ Ѐ КАЖЕ, ЧЕ ТЕ Е НАМЕРИЛА В ЕДИ-КОЯ СИ ГРАДИНКА, ЧЕ СИ МЪРТЪВ, СИГУРНО ОТ МНОГО ВРЕМЕ. СЕСТРА ТИ ЩЕ СЕ ОБАДИ ПЪРВО НА МАЙКА ТИ. МАЙКА ТИ НЯМА ДА ИЗДЪРЖИ НОВИНАТА ЩЕ ИЗПАДНЕ В ИСТЕРИЯ. ЩЕ ПРИПАДНЕ. ЩЕ РАЗБЕРЕ И ЖЕНА ТИ. И ТЯ ЩЕ СЕ ПАНИКЪОСА, ЩЕ ИЗПАДНЕ В ИСТЕРИЯ. А Е С МАЛКО ДЕТЕ. А, СИНЪТ ТИ! ДА, ПРЕДИ СЕДМИЦА НАВЪРШИ ЕДНА ГОДИНКА. ТОЛКОВА МАЛЪК, А ВЕЧЕ БЕЗ БАЩА. УСЕЩАШ ЛИ ПУЛСА, КАЧВА СЕ. КРЪВНОТО ТИ ВЕЧЕ СИГУРНО Е НАД 220. ТОВА Е! ТУК! КРАЯТ! САМО НА 35 ПОЧИНА! МИЛИЧКИЯТ МИ! НАЙ-ДОБРИЯТ! НАЙ-ОТДАДЕНИЯТ! КАКВА ТРАГЕДИЯ!

Не, не, моля те, не, спри! – Винаги молах тези мисли да спрат. Не можех да ги понеса. Не искам да умирам! Не сега! Та аз нищо

не съм свършил, детето ми е толкова малко, че дори не ме познава, няма да си спомня за мен.

НЯМА КАК ДА ИЗБЯГАШ! ТОВА БЕШЕ! ТИ СИ РУИНА, ЗАЩОТО, КАКТО МАЙКА ТИ КАЗА, СИ ИГРАЕШ СЪС ЗДРАВЕТО СИ. ПИЕШ, ПУШИШ! ПИЕШ МНОГО! ПУШИШ ОЩЕ ПОВЕЧЕ. НЕ ВИЖДАШ ЛИ, ЧЕ НЯМАШ НИКАКВИ СИЛИ? ЧЕ ЕДВАМ СТАВАШ СУТРИН ОТ ЛЕГЛОТО? ТИ СИ БОЛЕН, МНОГО БОЛЕН, СМЪРТНО БОЛЕН.

Къде има бира? Трябва ми малко бира, за да спре това. Не мога повече. Не мога. Ако това е животът, по-добре да се свършва. Не искам, не мога да живея така. Сълзите се стичат безмилостно по лицето ми. Има ли други хора наоколо? Може някой да ме види. Какво ще си помисли?

ЧЕ КАКВО ТИ ПУКА? ТИ УМИРАШ, ЧОВЕЧЕ!

Усещам, че седя в снега. Не виждам много ясно, леко ми е причерняло, но започвам да осъзнавам къде съм. Наоколо има кенчета от бира, две празни бутилки от вино. Кенче от ХЕЛЛ, опаковка от вафла. Има кучешки изпражнения. Следи от урина. И мен ме има. Сред всичкото това.

ЩЕ УМРЕШ! СЕГА!

Не, няма да е сега. Мина. И този път мина. Оставам за известно време седнал в снега. Изведнъж осъзнавам, че е студено, мрачно, зимно и много тъжно. Ужасно тъжно! Вече цяла година атаките не ме оставят. По цял ден; по всяко време на денонощието. Време е да съм им свикнал. Как? Всеки път изглеждат все по-реални. Миналия път ти се размина, но ето сега е фаталният момент. Ето, точно днешната дата ще пише на надгробната ти плоча. Представяш ли си я? Представяш си я, разбира се. Кръстен си на дядо си. Неговите имена, неговата

плата, просто с други дати. Лесно е. Виж я! Не искам! Виж я! Ето я!

Ставам от снега. Жилището ни е наблизо. Нямам сили, никакви. Винаги е така след атака. Просто нямам сили, искам да си легна, но никога не го правя. Влизам във входа. Както обикновено, асансьорът не работи и качвам шестте етажа пеша. Преди да отключа, поемам дълбоко въздух. Пооправям си дрехите, намествам чантата на раменете. И се стягам. Както всеки път. Никой не трябва да разбира, че е имало нещо.

– Много рано бе, бейби!

– Ами реших да си тръгна по-рано днес. Всичко е точно и си викам, да си почина малко.

Стоварвам раницата, свалям якето, преобличам се и взимам една бира от хладилника. С бирата се чувствам сигурен. Може и да не я пия, само да знам, че единственото нещо, което ме спасява, ми е подръка и винаги мога да си взема лекарството.

– Добре, супер, тъкмо да ми помогнеш малко, че съм изморена. Гледай детето. Направи му нещо за ядене. Аз ще си легна малко.

И този път не разбра, че ми има нещо. Размина ми се.